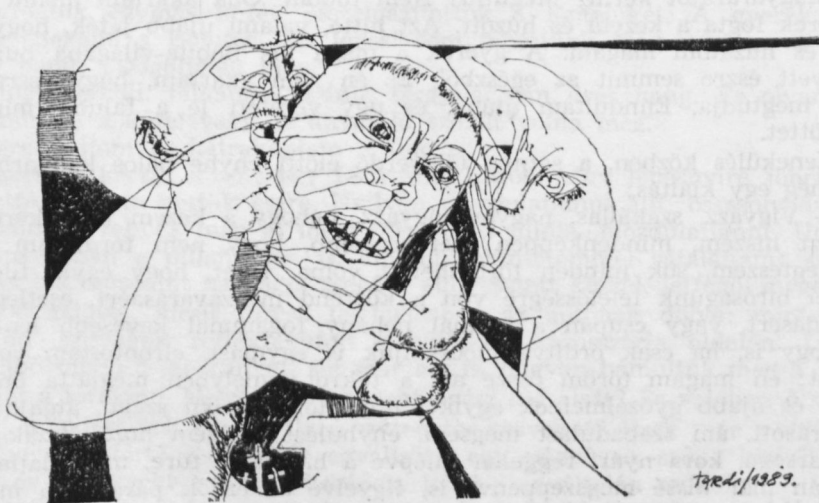

egy tükröt; egy kopottas senkiházi és a kölke, szaros kis életük iránti bizalmuk és derűjük, összetartozásuk boldogságának durvaságával, melyben megláthatta nemcsak szilvakék öltönyös, pergamen arcú önmagát, házát, autóját, feleségét, de hajdan volt és talán még jövőbeli önmagát is: igen, meg kellett próbálnia, hogy összezúzza azt a tükröt.

Gy.-t még alva találtuk, de amint beléptünk a kis padlásszobába, azonnal felébredt, és annyira megörült a kis csokrocskának, hogy mielőtt egy üres tejfölösdoboz vázába rakta volna, összecsókolgatott mindkettőnket. Reggeli közben elmeséltük, merre jártunk, mit láttunk, és Gy. megígérte, mivel már egy cseppet sem érzi álmosnak magát, másnap ő is velünk fog jönni. Az újonnan épült ház előtti történekről nem beszéltem neki: nálam is riadtabb és érzékenyebb lévén, csak gyötörte volna magát, egész héten rágódott volna rajta. Én is igyekeztem mihamarább elfelejteni. Később, már otthon, azt a tanulságot vonva le, hogy abban feltétlenül igaza volt annak a férfinak ott a hegyen, hogy vigyáznom kell, vigyáznunk kell, lehetőségeimhez képest mindent meg kell tennem azért, nehogy a keze közé kerüljek.

Nyarálásunk különben nagyszerűen sikerült. Egész héten káprázatos idő volt. Nagyokat sétáltunk, fürödtünk, röhögcséltünk és kipihentük magunkat. Ha még egy hétig maradhattunk volna, csokoládébarnán jövünk haza.

Ezeket kellett feljegyezmem egy 1972 nyarán keltezett balatoni anziksra.

TARDI SÁNDOR RAJZA